

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

καὶ παρὰ τῶ Βιβλιοπωλεῖω Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσαι ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν.

Συνδρομὴ ἑτησία προπληρωτα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τίνα τὰ ἐλατήρια καὶ αἱ συνέπειαι τῆς αὐθάδους πρὸς τὸν σύζυγον συμπεριφορᾶς τῆς γυναικός. — Ἡθῆ, ἔθιμα καὶ παραδόσεις ἢ γυνὴ ἐν Μαυροδουνίῳ (ὑπὸ κ. Ἐλένης Παπαλουκά). — Σοφία ἢ μνηστὴ τοῦ διαδόχου. — Διατὶ ξένας καὶ οὐχὶ Ἑλληνίδας (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Πολίτου). — Νουσταλγία (ὑπὸ κ. Μαρίας Πίτσι). — Ἑλληνίδες ἐκθέτριαι. — Ὁ κόσμος τῶν ἐντόμων (ὑπὸ δεσποινίδος Τούλας Κόκκαλη). — Ποικίλα ἐσωτερικὰ καὶ ἔξωτερικὰ — Βιβλία. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συναγῆ. — Γνωστοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν πρὸς τὰς κ.κ. ἀναγνώστριάς ἡμῶν, ὅτι τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 76 τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» φύλλῳ δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς διευθυντριάς κ. Καλλιρρόης Παρρέν ἄρθρον «Καὶ πάλιν περὶ τῆς γλώσσης μας» μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμστελοδάμῳ Φιλελληνικοῦ Συλλόγου καὶ μετ' εὐμενεστάτων καὶ ἐνθουσιωδῶν κρίσεων ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ μεγαλητέρα Ὁλλανδικῇ Ἐφημερίδι «Angemeen Handelsblad» ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 18604 φύλλῳ τῆς 15 7θρίου τρ. ἔ.

Ἐκφράζουσαι δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν ἐν Ὁλλανδίᾳ «Φιλελληνικὸν Σύλλογον» εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου σωματείου ἐπίκλησις εἰσακουσθῆ παρὰ τῶν ἀπανταχοῦ πολυπληθῶν κ.κ. συνδρομητριῶν ἡμῶν.

ΤΙΝΑ ΤΑ ΕΛΑΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

ΤΗΣ ΑΥΘΑΔΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Εἰς Σωκράτης μόνον ὁ σοφώτερος τῶν σοφῶν, ὁ πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ μαρτυρήσῃ ἠνείχετο ἀθουρῶως καὶ ἄνευ διαμαρ-

τυρήσεων τὴν παγκόσμιον ἀποκτήσασαν φήμην αὐθάδη καὶ ἀθουροστομον Ἐανθίππην. Μόνος ὁ Σωκράτης ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, μὴ ἀπωλέσας διὰ τὴν ἀνεκτικότητά του ταύτην τὸ γόητρον, ὅπερ ἐπὶ πάντων ἐξήσκει, προκαλέσας ὁμῶς διὰ τῆς Ἐανθίππης του τὴν ἀγαμίαν τοῦ Πλάτωνος. Οἱ λοιποὶ ἐν τούτῳ σύντροφοὶ του προεκχέσαν πάντοτε τὴν εἰρωνίαν καὶ τοὺς σαρκασμοὺς τοῦ κριτοῦ κοινοῦ.

Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ μόνη ἡ Ἐανθίππη ὑπῆρξεν αὐθάδης, ἀφοῦ τὴν μῆνιν τῶν μισογύνων ἀνδρῶν προεκχέσε, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ ἀθουροστομία ἡμῶν τῶν γυναικῶν. Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐλαττώματος ἡμῶν ἐγράφησαν μέχρι σήμερον πλεῖω ἢ περὶ τῆς γλώσσης ἡμῶν, τοῦ εὐγενοῦς τούτου ὄργανου, οὐ συνεχῶς τόσον κακὴν ποιούμεθα χρῆσιν. Εἶνε ἄρα ὀρθὴ ἡ καταφορὰ αὕτη! Ζητητέον δὲ τὸ ἐλατήριον τῆς γυναικείας ἀθουροστομίας ἐν αὐτῇ τῇ φύσει τῆς γυναικός ἢ ἐν τῇ ἀνατροφῇ καὶ τῷ βίῳ αὐτῆς;

Ἡ γυνὴ κόρη οὐσα οὐδὲν ἄλλο παρὰ πάντων διδάσκεται, ἢ μᾶλλον ἐδιδάσκετο μέχρι σήμερον ἢ νὰ σιωπᾷ «Γυναιεὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει» εἶνε ἡ πρώτη φράσις ἢ μεταφράζομεν ἐν τῇ Χρηστομαθείᾳ τοῦ κ. Αλ. Ρ. Ραγκαβῆ. Τῇ ἐπεβλήθη λοιπὸν ἡ σιωπὴ ὡς ἀπαραίτητος στολισμὸς τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας. Τὰ κοράσια δὲν ὀμιλοῦσι, φωνάζει ἀπὸ πρῶις μέχρις ἐσπέρας ἐν τῇ σχολῇ ἢ διδασκαλίᾳ. Τὰ κοράσια δὲν ἔχουσι γνώμην, προσθέτει ἡ μήτηρ κατ' οἶκον, τὰ κοράσια σιωπῶσι, λέγει ὁ πατὴρ εἰς τὴν τράπεζαν. Παρὰ τοῖς ἀπλουστέροις μάλιστα ἡ τολμῶσα νὰ ἐξενέγκῃ γνώμην ἢ ὀμιλήσῃ ἐνώπιον ξένων κόρη θεωρεῖται στομίλος, ἀπόλλυσι δὲ μεγάλως ἐν τῇ πλάστειγῃ τῆς κοινωνικῆς ἐκτιμήσεως.

Ἡ δυστυχὴς κόρη δεσμεύει λοιπὸν ἐκοῦσα ἄκουσα

τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ Θεὸς ἐδώρησεν αὐτῇ ὡς καὶ τῷ ἀνδρὶ πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν εὐγενεστέρων αὐτῆς αἰσθημάτων καὶ διανοημάτων, συγκρατεῖ τὴν ὑπερκεχυλίζουσαν ἐν τῷ νῷ καὶ τῷ θυμῷ αὐτῆς λεκτικὴν δύναμιν, καὶ ἀναμένει. Ἀναμένει τὴν στιγμήν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς, τὴν στιγμήν τέλους, καθ' ἣν καὶ αὕτη λογίζεται ὡς προσωπικότης ἐν τῷ οἴκῳ, τὴν στιγμήν, καθ' ἣν οὕτε πατήρ, οὕτε μήτηρ, οὕτε διδάσκαλος δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτῇ τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου, καθ' ἣν ἴση ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μετ' ἐκείνου, πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν εὐτυχίαν τῆς, δύναται νὰ εἴπῃ ἐλευθέρως ὅ,τι σκέπτεται, ὅ,τι φρονεῖ, ὅ,τι νομίζει, ὅ,τι τῇ ἀρέσκει.

Ἄλλὰ γνωρίζετε, Κυρία μου, ποῖαν χρῆσιν δύναται νὰ ποιήσῃται τῶν ποδῶν τοῦ ἀνθρώπου σιδηροδέσμιος ἐπὶ ὅλα ἐτῆ! εἰζεύρετε εἰς ποῖαν κατάστασιν διατελοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐν εἰρκταῖς ἐπὶ πολὺν χρόνον καθεργμένου. Ἄνὰ πᾶν βῆμα ὁ δυστυχῆς κλονίζεται, πολλάκις δὲ καὶ τυφλοῦται ἢ καθίσταται γαλῶς ἐπὶ ζωῆς. Τούτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥς ἢ ἐκ τοῦ τέως περιορισμοῦ ἀκράτητος τοῦ λέγειν ἐπιθυμία ἀποβαίνει πολλάκις ἐλάττωμα φοβερόν, φοβερώτερα συνεπαγόμενον ἀποτελέσματα.

Λέγουσα πολλὰ παρὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ἀδυνατοῦσα δὲ νὰ σκέπτηται πάντοτε ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ πλάστου ἀνατροφῆς, ἥς θυμὸς γίγνεται, λέγει συνεχῶς ἀνοησίας, ὡς ἀποδοκιμάζων ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς λογικώτερος, ἐνίοτε, ἀνὴρ, προκαλεῖ τὴν δυσἀρέσκειαν, ἐστὶ ὅτε δὲ καὶ τὴν ὀργὴν αὐτῆς. Αὕτη ἐξερεθισμένη, διὰ πρῶτην δὲ φοράν ἴσως ἐλευθέρως νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ τὴν ὀργὴν τῆς, ἀγνοῦσά τὴν βαρύτητα καὶ σημασίαν τῶν λέξεων, αἰτίνες ἐνώπιόν τῆς ἀπειάκεις ἀντηλλάγησαν μετὰ τῆς ἰσοπαθοῦς αὐτῇ μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ἀραιοῖ πάντα χαλινὸν τοῦ στόματός τῆς, λέγει δέ, λέγει ὅ, τι τῷ χεῖ, ὅ, τι θέλει, ὅ, τι ἐνοεῖ καὶ δὲν ἐνοεῖ.

Ἄλλ' ὁ σύζυγος ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὴν ψυχολογικὴν ταύτην τῆς συντρόφου αὐτοῦ κατάστασιν, ὁ σύζυγος ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ ἐγενήθη ἔνκαι μόνον ἐμαθὲν ὅτι ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ὑποτάσσῃται πρὸς αὐτὸν ἀγογγύτως καὶ ἀνευ διαμαρτυρήσεων, ὁ σύζυγος ὀργίζεται καὶ ἐπιτάσσει σιωπῆν. Τότε πλέον ἡ γυνὴ παραλογίζεται, τότε παραφέρεται, τότε καθίσταται ἀυθόδη, ἀθυρόστομος, εἰς βαθμὸν πάντοτε ἀνάλογον πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτῆς μόρφωσιν, ῥυθμιζόμενον συγνότῃ καὶ ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς σκαλιότητος ἢ ἐπιεικειῆς τοῦ συζύγου.

Ἐνταῦθα ἡ γυνὴ πληγνέται ἐν τοῖς εὐγενεστεροῖς καὶ καιριωτέροις τῶν αἰσθημάτων τῆς. Ἐνταῦθα καταπίπτει ἐκ τοῦ ἰδανικοῦ ἐκείνου τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας ὕψους, ἐν ᾧ εἶχεν ἀνυψώσει αὐτὴν ὁ γάμος. Ἴδου αὕτη καὶ αὐθὶς ὑπὸ ζυγὸν τυραννικώτερον, ἰδου αὕτη καὶ αὐθὶς μὴ τολμῶσα νὰ ἐξενέγκῃ γνώμην, ἰδου αὕτη ἠναγκασμένη νὰ δεχθῆ ἐκ νέου τὸν χαλινόν, χωρὶς νὰ συναισθάνηται ὅτι ἀπόλλυσι τὴν ἐλευθερίαν τῆς, διότι ἠγνέει νὰ ποιῆται κατὰ τὸν ὄρον αὐτῆς.

Καὶ ἐάν μὲν ἡ φύσει ἀγαθῆς καὶ ἀνατροφῆς ἐπιμελετημένης, ἐάν ἀπαῖξ τὸν σύζυγον αὐτῆς τὸ κακὸν περιορίζεται καὶ ἡ γυνὴ οὐ μόνον σιωπᾷ, ὅταν ἔχῃ ἄδικον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ δικαίῳ τῆς αὐτῆς. Διότι ὁμολογητόν ἐστι ἡ ἀθυροστο-

στομία καὶ ἡ ἀυθόδη τῶν γυναικῶν προκύπτει συνεχῆστατα ἐκ τῶν ἠθικῶν θλίψεων καὶ πικριῶν τῶν προκυπτουσῶν ἐκ τῆς ἀστασίας καὶ ἀπιστίας τῶν συζύγων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀυθαιρέτου καὶ σκαίου αὐτῶν πολλάκις τρόπου.

Ἡ γυνὴ μὴ δυναμένη νὰ ἐκδικηθῆ δι' ἔργων, ἐκδικεῖται διὰ λόγων. Ὀλίγας θεβαίως γυναῖκας ἀριθμεῖ ἡ ἱστορία δυναμένης νὰ καταταχθῶσιν ἐν τῇ χορείᾳ ἐκείνης, περὶ ἧς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐγράφον, ὅτι προσβληθεῖσα σκαίως ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς δὲν ἀνέφξε τὸ στόμα ἐπὶ εἰκοσιν ὅλα ἐτῆ, μέχρι τοῦ θανάτου τῆς. Ὀλιγώτεροι δὲ ἐτι αἰ δυνάμεναι νὰ μιμηθῶσιν τὴν λαίδην Βύρωνος, ἣτις ἂν καὶ περιπαθῶς ἠγάπα τὸν σύζυγόν τῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἰδῇ αὐτὸν ἐνώπιόν τῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς οὗτος ἐφωράθη λησμονῶν τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά του.

Αἱ πλεῖστα ἐξ ἡμῶν, ἐάν δὲν καταφεύγωμεν πρὸς ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὰ δάκρυα, καταφεύγομεν ἀναντιρρήτως εἰς τὴν γλῶσσαν, ἣν ὁμῶς, ὡς προείπομεν, συγκρατεῖ ἢ καλὴ φύσις, ἢ καλὴ ἀνατροφή καὶ ἢ γλυκεῖα τοῦ συζύγου συμπεριφορὰ.

Ἐάν ὁμῶς ἡ φύσις καὶ ἡ ἀνατροφή κατ' οὐδὲν συμβάλωσι, τότε ἀληθῶς ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀντὶ ἀγαθοῦ τῆς οἰκογενείας ἀγγέλου, ἀντὶ παρηγόρου τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων μεταβάλλεται εἰς φοβερόν καὶ ἐπαχθῆ τύραννον. Οἶαν δὲ ποτε θέσιν καὶ ἂν κατέσχεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοιαύτη γυνή, ὄλεθρία κείποτε ὑπῆρξεν ἢ ἐπιδρασεῖς αὐτῆς. Ἡ ἀυθόδη σνεπάγεται πάντοτε τὴν ἀπεμπόλησιν τῆς αἰδοῦς, τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων, τέλος παντός φιλτροῦ. Ἡ ἀυθόδη γυνὴ καταξαρτίζεται ἀυθαιρέτως τὸ συμβόλαιον τῶν ἠθικῶν δεσμῶν, οἵτινες συνδέουσιν αὐτὴν μετὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας. Καὶ ἔχομεν ἐντεῦθεν θυγατέρας Μηδείας, συζύγους Κλυταιμνήστρας, βασιλίδας Ἡρωιδάδας καὶ Κλεοπάτρας. Καὶ διδομεν ὕλην ἀφθονοὶ καὶ ἐπίκαιρον πρὸς τοὺς Εὐρυπιδας καὶ Σιμωνίδας, τοὺς Ἀντισθένας καὶ Ξενοκράτας, τοὺς Ὀρατίους καὶ Ξενικῆς καὶ τοὺς διαδόχους τούτων, οἵτινες ἀνάκαθεν ἐν ταῖς τοιαύταις ἐξαιρέσεσιν ἐζήτησαν τοὺς τύπους τῶν γυναικείων χαρακτήρων, οὓς μετὰ τὸς χαίρεκαίας περιέγραψαν.

Ἡ γυνὴ, ἢ καὶ μὴ εἰς τὸ ἀνωανοημένον τοῦτο σημείον ἀφικνῆται, ἀνάγκη, εἴπε ποτε σοφός τις, νὰ φέρῃ πάντοτε μετ' ἑαυτῆς κῆτοτρον, ἐν στιγμήν δὲ παραφορᾶς νὰ ἐνοπριζῆται ἐν αὐτῷ. Ἡ φοικώδης παραμόρφωσις καὶ ἀποτρόπαιος αὐτῆς ὄψις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιφέρῃ σωτήριο ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἀντίδρασιν. Ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι σωτήριο κατόπτρον τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ ἠθικὴ αὐτῆς μόρφωσις καὶ ἡ καλὴ ἐννοουμένη πνευματικὴ ἀνάπτυξις, ἣτις ἐν πάσῃ στιγμήν δύναται ἀσφαλῆστατα νὰ συγκρατῆ τὴν μάλλον ἀδάμαστον καὶ ἀδέσποτον φύσιν.

Ἡ Θῆ, ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ἡ γυνὴ ἐν Μαυροβουνίῳ.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν κόσμον, οἱ κάτοικοι τῆς Τουρκικῆς Ἰλλυρίας, λέγουσιν ὅτι ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του σκα-

κον πλήρη λίθων καὶ βράχων. Συνέβη ὁμῶς νὰ σχισθῇ οὗτος ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ Μαυροβουνίου, ὅπου καὶ ἔπεσεν ἡ πληθὺς ἐκείνη τῶν βράχων.

Πρόχματι δὲ τὸ «Μαῦρον ὄρος» εἶναι διάδαλος κοιλότητων, φαράγγων καὶ ἀπλῶν ὀπῶν διαχωρισμένων ὑπὸ ἀληθῶν, τιτανῶδων προχωμάτων ἀνίσου ὕψους. πλῆρες κορυφῶν διακοπτομένων ὑπὸ κρημνῶν. Ὁ ἀδιέξοδος οὗτος λαθῦρηνος, ὃν μόνον οἱ ἐντόπιοι ὄρειοι δύνανται νὰ διέλθωσι, περικυκλοῦται ὑπὸ αἰωνίων προμαχῶνων, ἐντὸς δὲ τῶν μεγάλων τούτων φρουριῶν ὑπάρχουσιν ἑτέρα τοιαῦτα μικρότερα φρούρια παμπληθῆ, τὰ ὅποια ἐπίσης εἶνε ἀπόρητα καὶ ἀπροσπέλαστα σχεδὸν εἰς ζένον.

Τὰ τρομερὰ ταῦτα προσκόμματα καὶ οἱ κρημνώδεις οὗτοι βράχοι θὰ ἠμποδίζον ἀνὰ πᾶν βῆμα πᾶσαν εἰσβολὴν ἐχθροῦ.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαυροβουνίου ἔχουσιν ἠθὴ καὶ χαρακτήρας σκαίους καὶ ιδιορρυθμοὺς ὡς τὰ ὄρη τῶν. Ἄγνοι ἀπὸ πάσης ἐπιρροῆς τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἀπομεμονωμένοι ἐπὶ αἰῶνας τοῦ λοιποῦ κόσμου διατηροῦσιν ἐν ἀρχαίῳ κατὰ τύπῳ τῆς φυσικῆς ἀρετῆς καὶ τὰ προσόντα τῶν λαῶν τῆς Σλαβικῆς φυλῆς. Ἐκδικητικοί, αἰμοχαρεῖς, ζηλότυποι γνωρίζουσι τὸν πατριωτισμόν, τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν ὀπλων καὶ τὴν φιλοξενίαν.

Τὰ ἠθῆ τῶν εἶνε ἄγνα, ἢ πίστις τῶν θερμῆ. Εἶναι γενναῖοι, εὐσταθεῖς, εὐλιτρνεῖς τηρηταὶ τοῦ ἱεροῦ λόγου. Εὐφρεῖς, κέκτηνται σὺν τοῖς ἐλαττώμασι καὶ τοῖς πάθεσι τῆς ἐνεργητικῆς καὶ ῥωμαλέας φυλῆς τῶν, εὐγενεῖς καὶ μεγάλας ἀρετῆς. Δὲν παραδέχονται δὲ ἄλλο καθῆκον ἢ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Αἱ μάλλον φορτικαὶ ἐργασίαι τῆς οἰκίας καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶναι ἀποκλειστικὸν ἔργον τῶν γυναικῶν, ὡν ἡ ἠθικὴ ἀξία ἔχει μεγάλην βαρύτητα. Ἀγαπωμένη καὶ σεβομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς ὠραίζει τὴν ἐστίαν, ὅπου ὁ κεκοπιτικῶς πολεμιστὴς ἔρχεται ν' ἀναπαυθῆ καθ' ἐκάστην. Εἶναι ἡ ἀρχαία Ῥωμαία ὑπανδρος γυνή, ἐργατικὴ, ἐνάρετος καὶ πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ὑπερήφανος διὰ τὰ τέκνα τῆς, ἐγκλείουσα τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὰς φροντίδας τοῦ οἴκου. Ἀτρόμητος ὡς ὁ σύζυγός τῆς συμμετέχει εἰς τὰς μάχας καὶ τὰ κаторρωμάτα του, φέροι εἰς τοὺς μαχητὰς πολεμοφοδία διὰ μέσου τῶν ζωηροτέρων πυροβολισμῶν. Ἄν δὲ πληγωθῆ θανασιμῶς ὁ σύζυγος, αὕτη λαμβάνει τὴν σπάθην καὶ τὸ ὄπλον του συντάσσεται τοῖς μαχομένοις, τότε μόνον δὲ ἐπαεῖρεται εἰς τὴν οἰκίαν, ὅταν ἐκπληρωθῇ ὅ,τι θεωρεῖ ὡς ἰερόν καθῆκον.

Ἀπὸ τὴν πλέον τροφερῶν ἠλικίαν ἢ μικρὰ Μαυροβουνιώτις πηγαίνει καὶ ἔρχεται εἰς τὰ ὄρη, κυρτομένη ὑπὸ τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ξηρῶν ζύλων, ἅτινα τῆς ἀποφέρουσι ὀλίγα Kreutzer. Βραδύτερον ἀναπτύσσεται ὡρὰ καὶ ἰσχνὴ καὶ μαραίνεται ὑπὸ τῆς ἐπαχθοῦς ἐργασίας. Νυμφευομένη δὲ, τὰ καθήκοντα τοῦ γάμου καὶ αἱ φροντίδες τῆς μητρότητος συμπληροῦσι τὴν φθορὰν τῆς δρασπέτιδος καλλονῆς τῆς. Ὑπὸ χαρακτηριστικὰ κεκοπιτικὸτα καὶ μειωραμένα, ὑπὸ προσωπεῖον πρωίμου ὠριμότητος κρύπτεται πολλάκις εικοσιπενταετίς γυνή, ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ὁποίας ἡ καταγαγκαστικὴ ἐργασία ἀφῆκε παρὰ ἄξον ἀρρένωτὸν τύπον.

Ἀναστήματος μετρίου ἢ Μαυροβουνιώτις ἔχει τὸ βῆδισμα βαρὺ, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα κυρτωμένα, τὸ πᾶν δὲ ἐν αὐτῇ μαρτυρεῖ τὴν ἐξιν μακρῶν δρόμων, ἐπιπόνων ἀσχυλιῶν, καὶ ἀχθοφορικῶ βίου. Τὸν πατέρα τῆς, τὸν ἀδελφόν, τὸν σύζυγόν τῆς, θεωρεῖ ὄντα ἀνώτερα ἑαυτῆς, ἐνώπιον τῶν ὀποίων ὀφείλει νὰ τρέμῃ, νὰ ὑπακούῃ καὶ σιωπᾷ, φαίνεται δὲ ἐυχαριστημένη ἐν τῇ ὑποδεῖ καὶ δουρικτῆ ταύτῃ θέσει.

Ἡ φιλοφροσύνη πρὸς τὰς γυναῖκας εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον παρὰ τοῖς Μαυροβουνίοις. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἀνὴρ ἀποφεύγει νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἐλαχίστην ἔστω περιποίησιν.

Ἡ νέα κόρη δύναται ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ μακρὰν τῆς μητρικῆς ἐπιβλέψεως νὰ πηγαῖν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος, νὰ διέρχηται τὰς πλέον ἐρήμους ἀτραπούς, ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, προστατευομένη κάλλιον ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ ἢ ὅσον θὰ ἴσχυον παρ' ἡμῖν οἱ μάλλον αὐστηροὶ νόμοι.

Ἐναντι ὄλων τῶν κακούχιων τούτων, ὡς ὑφίσταται ἡ Μαυροβουνιώτις ἠθελεῖ τις πιστεύσει ὅτι αὕτη εὐρίσκει ἀνακούφισιν τινα ἐν τῇ οἰκίᾳ. Δυστυχῶς καὶ ὁ ἠθικὸς καὶ οἰκογενειακὸς αὐτῆς βίος εἶναι ἐπαχθεστάτος.

Ἡ ἀγροίκος φύσις τοῦ Μαυροβουνίου δὲν μετριάζεται ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην. Ἡ γυνὴ οὐδέποτε ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ συζύγου, οὐδέποτε ἀκολουθεῖ αὐτὸν εἰς τὰς ἐκδρομὰς του, οὗτος δὲ ἀπουσιάζων τῆς οἰκίας, οὐδέποτε πληροφορεῖ αὐτὴν περὶ τῆς υγείας, τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς ἢ τῶν πράξεων του.

Ἐάν κατὰ τύχην συναντηθῶσι καθ' ὁδόν, προσποιῶνται ὅτι δὲν εἶδον ἀλλήλους, διότι ὁ σύζυγος ὀφείλει ἐκ παντός τρόπου ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐντροπὴν τοῦ νὰ φωραθῆ συνοδεύων τὴν γυναῖκα του. Τὸ τοιοῦτο θὰ προεκάλει εἰρωνικὰ μειδιάματα καὶ δυσἀρέστους παρὰ τῶν φίλων ἀστεϊσμούς. Αὕτη δὲ μετ' ὑπερηφανεῖας δέχεται τὸν δεσποτικὸν τοῦτον ζυγόν.

Ὅταν ἡ γυνὴ συμπληρώσῃ τὴν καθημερινὴν διευθέτησιν τοῦ οἴκου τῆς, ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα καὶ ἐφοδιάσῃ τὸν οἶκον δι' ὕδατος καὶ ζύλων, ἐνασχολεῖται κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας τῆς, νήθουσα καὶ πλέκουσα, κέκτηται ἄλλως τε ἐμψυτον τὸ δῶρον τῆς ποικιλτικῆς.

Ἡ ὑποδεῖς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς θέσις τῆς, ἐπεκτείνεται καὶ παρὰ τοῖς ζένοις, οὓς αὕτη ξενίζει. Ἐάν ὁ ξενιζόμενος εἶναι συγγενής, οὗτος τὴν ἀσπάζεται εἰς τὸ μέτωπον ἢ ἐπὶ τῆς παρειᾶς, ἐάν δὲ οὗτος εἶναι ξένος ἀρκεῖται, δίδων αὐτῇ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἠχηρὸν φίλημα, ἐνῶ αὕτη τῷ φιλεῖ τὴν χεῖρα ἢ τὸν ὦμον. Ἐάν ὁ ξένος ἔρχεται μακρόθεν, ἢ οἰκοδέσποινα τῷ ἐκβάλλει τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ θέτει νὰ ξεραθῶσι, λυεῖ τὰς περικνημίδας του, εἴτα κατὰ τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποῖαν θὰ λάβῃ, φέροι θερμόν ἢ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ πλύνει ἐν αὐτῷ τοὺς πόδας, περιποίησιν, ἣν οὐδέποτε ἀπονέμει πρὸς τὸν ἴδιον σύζυγον.

Ὅταν δὲ ἡ ὦρα τοῦ γεύματος φθάσῃ, ἀντὶ γὰ λάβῃ θέσιν παρὰ τῇ κοινῇ τραπέζῃ διατρίβει ὑπηρετοῦσα τοὺς συνδαιτημόνας, φέρουσα ἀνὰ χεῖρας—ἐάν ἦναι νυξ—τεμάχιον ριτινώδους δαδὸς ἀνημμένης, ὅπερ ἀντικαθίσταται παρ' αὐτοῖς πάντα ἄλλον φωτισμόν.

Ἐν γενεῇ ἡ Μαυροβουνιώτις εἶναι μετριόφρων, ἐγκρατῆς,

φιλόπονος, ικανή, αφρωσιωμένη έτελοῦσα ένιοτε τὰ μάλλον ήρωικά κτωρεθώματα.

Πιστοί εἰς τὰς παραδόσεις οἱ κάτοικοι τοῦ Μαυροβουνίου διετήρησαν εὐλαβῶς τήν ένδυμασίαν τῶν προπατόρων των. Έν τούτοις ὁ Γαλλικός συρμός, ἀρχίζει νά υπεισάχθῃται καί εἰς τὸ Μαυροβούνιον. Διὰ τοῦτο καί βλέπει τις τὸ ἐπισημότερον πρόσωπον, τὸν ήγεμόνα τοῦ Μαυροβουνίου με' ρεδιγκόταν καί έρυθράν ταινίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὡς ἐπίσης τὰς εὐγενεῖς τῆς Κεττίγγης ένδεδυμένας κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν συρμόν.

Ἐλένη Παπαλουκά.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΜΑΣ

μνηστήν τοῦ διαδόχου πριγκήπισσα Σοφίαν.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ μνήδος ἤδη φέρεται μετ' εὐλαβείας καί στοργῆς ἀνά τὰ στόματα τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς διασπαρμένων Ἑλλήνων, πλείσται δὲ μητέρες Ἑλληνίδες τὸ ὄνομα τοῦτο ἔδωκαν πρὸς τὰ κατ' αὐτάς νεογεννηθέντα θυγάτρια αὐτῶν. Τὸ ὄνομα Σοφία συνδέεται στενώτατα με' τήν ιστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πρὸς τὸν φερώνυμον τοῦ Βυζαντίου Νάον εἰσὶν ἀπὸ τριῶν ἡδὴ αἰῶνων ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πάντων τῶν Ἑλλήνων, εἰς θαῦμα δὲ τῆς προστάτιδος τοῦ Ναοῦ Ἁγίας ἀποδίδεται ἡ σωτηρία τῶν έν αὐτῇ ἱερουργούντων ἱερέων κατὰ τήν τρομερὰν στιγμήν τῆς ἐκπορθήσεως τῆς πόλεως.

Ἡ Ἑλληνική φαντασία ἡ μάλλον οἱ Ἑλληνικοὶ πόθοι συνεδίασαν εὐχαρίστως τὰ ὀνόματα τῶν μελλόντων βασιλέων ἡμῶν μετὰ τῆς ἀνακτήσεως καί πάλιν τῆς μεγάλης τοῦ Κωνσταντινίου πόλεως καί τοῦ Πατριαρχικοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας ναοῦ. Λέγουσι μάλιστα ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τῆς Σοφίας, — ἦν τινες θεωροῦσιν ένσάρκωσιν τῆς ἁγίας — ὀφείλεται ἡ πρὸς αὐτήν συμπάθεια τοῦ προσφιλοῦς διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.

Έντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι ἡ νεαρά πριγκήπισσα στερεῖται καλλονῆς καί χαρίτων. Ἡ δροσερά καί εὐχαρις καλλονή της, ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς, τὸ εὐθυμον τοῦ χαρακτῆρος καθιστῶσιν αὐτήν προσφιλεστάτην οὐ μόνον πρὸς τὸν βασιλικὸν μνηστῆρα της, ἀλλὰ καί πρὸς πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτήν. Εἶναι ἀληθῆς Ἑλληνικὸς χαρακτήρ, φέρουσα ἐπαξίως τὸν χαριτωμένον τίτλον τῆς δουκίσσης τῆς Σπάρτης. Ὡς αἱ ήρωίδες Σπαρτιάτιδες ένασμενίζεται καί έντροφᾷ εἰς πολέμικὰς διηγήσεις, ἄθλους, σημαίας, καί τὰ τοιαῦτα, δι' ὃ καί προσφιλεστάτη τῷ φιλοπολέμῳ ἀδελφῷ αὐτῆς Αὐτοκράτορι τῆς Γερμανίας τυγχάνει.

Μετὰ σπουδῆς δὲ εὐνοήτου καί ἐπιμελείας ἀκατανήκτου ἐπέδθη ἡ νεαρά ήγεμονίς εἰς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, διδασκομένη ταύτην παρὰ τοῦ Ἑλληνοῦ Καθηγητοῦ τοῦ έν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου τῆς Νεοελληνικῆς γλώσσης κ. Μητσάκη.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀρέσκειται νά ἐκδικήται τήν ἀδελφήν του διὰ τὰς δυσκολίας, ἃς ἀπαντᾷ εἰς ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἀνταποδίδων αὐτῇ τὰς εἰρωνίαις. Ἔς έναντίον του ἐξετόξευεν, ὅτε οὗτος ἦν μαθητευόμενος τῆς ἀρ-

χαίας Ἑλληνικῆς. Εἶνε λοιπὸν τὸσον δύσκολος ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὥστε ἀπαιτεῖται τὸσος χρόνος διὰ νά μάθητε νά μεταφράζητε αὐτήν, ἡ αἱ κεφαλαί σας δὲν χωροῦν τὰς μεγάλας τῶν κλασσικῶν Ἑλλήνων ιδέας, ἔλεγεν ἡ ήγεμονόποις πρὸς τοὺς τότε σπουδάζοντας ἀδελφούς της.

Σήμερον ὁ Αὐτοκράτωρ βοηθῶν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς σπουδὰς της τήν ἐπίδοξον βασίλισσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου ἀνταποδίδει αὐτῇ μετ' ἀγάπης τὰ ἴσα.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἑλληνικὴ Γραμματικὴ εἶνε ἀχώριστος τῆς ήγεμονίδος σύντροφος, ἡ Ἑλληνικὴ δὲ γλῶσσα ἐπίσης προσφιλις αὐτῇ, ὅσον καί τὸ Ἔθνος, ἐφ' ὃ κέκληται νά βεβαιεύσῃ.

ΔΙΑΤΙ ΞΕΝΑΣ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Ἀξιοθαύμαστον ἀληθῶς καί ἀκατάληπτον εἶνε διατὶ μόνον ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες θέλομεν νά διαφέρωμεν τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων γυναικῶν τῆς Εὐρώπης, ἐμπιστευόμεναι τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς ἄλλοεθνεῖς παιδαγωγούς! Πρᾶγμα ἀνοίκειον διὰ τε τὸ ένδοξον παρελθόν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους καί δι' ἡμᾶς αὐτάς. Νομίζομεν δουλοπρεπεῖς καί ἴδιον χωρικῶν νά ἀνατρέφωμεν τὰ τέκνα μας συμφῶνως τοῖς Ἑλληνικοῖς ἥθεσι καί ἔθιμοις, θεωροῦμεν δὲ αὐτόχρομα εὐγενές καί εὐάγωγον τήν ἀντι ὀλίγων δραχμῶν πρόσληψιν παρ' ἡμῖν παιδαγωγῶν ξένης ἐκ τῶν ἀποροιμμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων. Εἶμεθα δὲ τὸσον κοῦφαί ὥστε παραβλέπομεν καί παραγνωρίζο ἐν τὰ μέγιστα κακὰ τὰ κοκύνοντα ἐκ τῆς τοιαύτης ξένης καί ἀναρμοδίου τοῖς Ἑλληνικοῖς ἥθεσιν ἀνατροφῆς, ἦν δίδομεν τοῖς τέκνοις ἡμῶν.

Ἄγνοοῦμεν ὅτι αἱ πρῶται έντυπώσεις, ἃς λαμβάνουσι τὰ παιδιὰ κατὰ τήν τρυφερὰν ἡλικίαν ἀποτυποῦνται ἀνεξιτήλοις ἔχουσιν εἰς τήν ἀπαλήν αὐτῶν καρδίαν καί παρακολουθοῦσιν αὐτὰ καθ' ὅλην αὐτῶν τήν ζωήν. Ἄγνοοῦμεν ὅτι ὁ παῖς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐκμανθάνων ξένην γλῶσσαν, ἀναπτυσσόμενος τήν ἡλικίαν ἀποστρέφεται τήν μητρικήν, θεωρῶν ὡς ἐξευτελιστικὸν καί περιφρονήσεως ἄξιον νά ὀμιλῇ τήν γλῶσσαν τῶν προγόνων του, ἦτις τὸσον ἐδόξασε καί δοξάζει τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος. Καί ὅταν προϊόντος τοῦ χρόνου αὐξήσῃ καί ἐκμάθῃ καί τήν μητρικήν αὐτοῦ γλῶσσαν, ὀμιλεῖ αὐτήν τὸσον σολοίκως καί με' ξενικούς ὄλως ἰδιωτισμούς καί προφορὰν, ὥστε μετὰ δυσκολίας γίνεται καταληπτὸς. Ἄλλως εὐρέθη ποτὲ οἰκογένειά τις ἄλλοεθνῆς. Γαλλίς ἔστω, ἡ Γερμανίς, ἦτις νά παραχωρήσῃ τὸ δικαίωμα καί τήν εὐθύνην τῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων εἰς ξένην παιδαγωγόν, ἐπὶ παραδείγματι εἰς Ἑλληνίδα! Οὐδέποτε. Καί τοῦτο, διότι αἱ μητέρες ἐκείναι έννοοῦσιν ποῖα αἱ πρὸς τὰ τέκνα, τὸ ἔθνος καί τήν πατρίδα ὑποχρεώσεις των, οὐδέποτε δὲ ἀναλαμβάνουσι τήν ἱερόσυλον ὑποχρέωσιν τοῦ νά διδάξωσι τοῖς ἰδίους τέκνοις τήν ἀρνησηπατριὰν διὰ τῆς περιφρονήσεως τῆς γλώσσης καί τῶν ἔθνικῶν παραδόσεων. Ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες ἄλλως ἀντιλαμβάνομεν τὰ τοῦ πολιτισμοῦ, φρονοῦμεν ὅτι πράττομεν ἔργον ἔπαινετόν καί θεῖον ὑποκλέπτουσαι καί σφετεριζόμεναι τὰ ξένα ἥθη καί ἔθιμα καί μεταδιδούσαι ταῦτα ὡς ἴδιον κτῆμα τοῖς τέκνοις ἡμῶν.

Πόσαι μάλιστα μητέρες ὑποβλέπουσι καί φθνοῦσι τὰς ἄλλας, ὡς μὴ οὔσαι καί αὐταί έν καταστάσει νά προμηθεύωσιν ἐξ Ἑσπερίας παιδαγωγόν, ὅπως μορφώσωσι καί ἐξευγενίσωσι τὰ θυγάτρια αὐτῶν διὰ τῆς ἐκμάθησεως τῆς Γαλλικῆς ἢ Γερμανικῆς, ὡς ἐάν ἡ ἔλλειψις ξένης γλώσσης έν τῇ τρυφερᾷ ἡλικίᾳ ἀπετέλει μέγα δυσαναπλήρωτον κενόν έν τῇ καθόλου ἀνατροφῇ τῶν παιδῶν!

Προσέτι δὲ ἔχουσαι ὑπ' ὄψει τὸν γλίσχρον μισθόν, δι' οὗ ἀνταμειβόμεν τήν μέλλουσαν νά μορφώσῃ τὰ ἡμέτερα τέκνα παιδονόμον μετὰ βεβαιότητος γνωρίζομεν, ὅτι αὐτῇ ἔσεται ἐκ τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐστερημένη τῆς καταλλήλου μορφωτικῆς καί μεταδοτικῆς δυνάμεως, μόνον κτῆμα ἔχουσα τήν ἐπιπολαιότητα καί ἐλαφρότητα, γινώσκουσα ἐκ πείρας ξηρούς τινας τύπους ἐπιπλάστου καλῆς συμπεριφορᾶς ἢ τήν τέχνην τοῦ ὑποκρίνεσθαι εὐγένειαν καί λεπτότητα ἰθῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον δὲ καί παρίσταται ένώπιον ἡμῶν ταπεινόφρων καί ἠθική, έν ᾧ προϊόντος τοῦ χρόνου πειθόμεθα ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγαθότητος καί ταπεινοφροσύνης ὑποκρύπτεται δαίμων φοβερός ὑπεισάγων λάθρα τήν διαφθορὰν έν τῇ οἰκογενειακῇ ἔστιά.

Ἄγνοεῖτε λοιπόν, ὦ μητέρες, σεῖς αἱ ἐμπιστευόμεναι τὸ τιμαλφέστερον καί ἱερώτερον τῶν κειμηλίων σας, τὸ ἔτερον ἡμῖς τῆς ζωῆς σας εἰς τὰς χεῖρας τοιοῦτου ἀλλοδόξου καί ἀναγῶγου γυναικοῦ, ὅτι αἱ ψυχὰι τῶν παιδῶν ὀμοιάσουσι κατόπτρῳ, ἐφ' οὗ ἀντανακλῶνται οἱ τύποι, οἵτινες ένώπιον αὐτῶν παρουσιάζονται καί ὅτι τὸ παράδειγμα δίδει ζωὴν καί ὀμιλεῖ ἀποτελεσματικώτερον εἰς τήν καρδίαν αὐτῶν. Ἐλάβετε ἄρα τίν κόπον νά σκεφθῆτε ποῖον πρότυπον ἠθικῆς μορφώσεως δίδετε αὐτοῖς πρὸς ἀπομίμησιν καί ὅποιαν ἀγωγὴν, ὅποιον μέλλον προετοιμάζετε αὐτοῖς! Ἄνελογίσθητέ ποτε, ὅτι καί ἐάν ἡ καλὴ των φύσις συντελέσῃ εἰς τὸ νά μὴ ἀποθῶσι γνήσια ἀνείτυπα τῶν παιδαγωγῶν, κληροδοτοῦσιν ὅμως τήν κορυφότητα καί ματαιότητα ἐκείνων καί οὕτω βλάβην μάλλον ἢ ὄφελος θά φέρωσιν ἡμέραν τινὰ εἰς τήν κοινωνίαν.

Καιρὸς εἶναι ὅπως πᾶσα Ἑλληνίς μήτηρ στρέψῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἄλλα τῆς Εὐρώπης κράτη, ἐξετάζουσα δὲ τινὲ τρόπῳ διαπαιδαγωγοῦσι τὰ τέκνα αἱ σπουδαῖαι ἐκεῖναι γυναῖκες μιμητῆ αὐτάς ὡς πρὸς τοῦτο. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι δὲν εἶνε τὸσφω κοπιώδης διὰ τὰς Ἑλληνίδας μητέρας ἡ ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἰδίων τέκνων ἐπίβλεψις, κφ' οὗ ἄλλως καί αὐτὸς εἶνε ὁ ὕψιστος τῆς γυναικὸς προορισμός. Δύνανται βεβαίως αἱ εὐποροὶ τούτων, πρὸς μετρίασιν τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων νά προσλάβωσι βοηθόν τινὰ ἐκ τῶν ἀπειρῶν ἡμετέρων νεανίδων, αἵτινες ἀνά ἑκατοστάς ἀποφοιτῶσαι κατ' ἔτος ἐκ τῶν ἀνωτέρων Παρθενωγωγείων, ἐπαιτοῦσι μετὰ δακρύων θέσιν τινὰ, ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς διατροφήν αὐτῶν καί ἃς ἡ μητριά κοινωνία σκληρῶς ἐγκαταλείπει ἀπροστατεύτους νά μαραιώνονται έν τῇ ένδειᾷ καί ταῖς στερήσει. Ἄλλὰ καί έν τῇ ἐκλογῇ των ταύτη αἱ μητέρες δέον νά ἐνεργήσωσι μετὰ μεγάλης περισκέψεως καί ὀξυνοίας ἐμπιστευόμεναι τὸ τῆς συνεργατίας εὐγενές ἔργον εἰς κόρην διακρινομένην κατὰ τε τήν ἠθικήν, τήν φιλεργίαν καί φιλοπατριάν, ἔχουσαι ὑπ' ὄψει, ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς παιδα-

γωγοῦ εἶνε τὸ οὐσιωδέστερον ἐλατήριον πρὸς ἠθικὴν τῶν παιδῶν διαπαιδαγωγῆσιν.

Πηνελόπη Πολίτου

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Νέφη πυκνά καί ὀλόμαυρα 'μαυρίζαν τὸν ἀέρα, σκότος θαρρεῖς πῶς 'σκέπαζε τὴ θλιθερὴν ἡμέρα, ποῦ 'γῶ, 'εἰς τὸ κύμα 'κεῖ κοντὰ 'εἰς τοὺς βράχους καθήμενη, ἃς φύγω 'λεγ' ἀπ' ἐδῶ... ἃς πάγω εἰς γῆ ξένη! ἴσως ἐκεῖ, 'εἰς τὴν ξένη γῆ, θά θρῶ περίσσια κάλλη, ἴσως ἐκεῖ γλυκύτερα κάθε πουλι θά ψάλλῃ! ἴσως ἐκεῖ θά μ' ἀγαποῦν γιατί θά εἶμαι ξένη! ὦ!! ναί!!! θά φύγω τίποτε ἐδῶ δὲν με εὐφραίνει!!

Φεύγω... σχίζω τὰ κύματα. με γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη 'εἰς τοῦ παραδείσου 'νόμιζα πῶς ἐφθανα τὴν πύλη! Φθάνω 'εἰς τὴν ξένη!.. πλὴν εὐθύς, τὴ χώρα μου θυμοῦμαι θέλω νά κλαύσω... δὲν τολμῶ!... καί τοῦτο τὸ φοβοῦμαι! ψυχὴ καμμᾶ δὲν μοῦ μιλεῖ... τρέμω... φρίττω μονάχη, καί συντροφιά μου γίνονται ὄρη 'ψηλὰ καί βράχοι!! ὦ!! ναί!!.. κανεὶς δὲν μοῦ μιλεῖ.. κανεὶς δὲν με γνωρίζει, θαρῶ τὴν φύσιν ἀπασαν, πῶς σκότος χρωματίζει!! οἱ λόγγοι καί τὴ ρεμματιαῖς ποῦ τὰ πουλιὰ γυρίζουν, τοὺς κάμπους τῆς πατρίδος μου με πόνο μοῦ θυμίζουν! Ἐν ἄνθος της,.... έν της πουλί,.... τοῦ ἡλίου της ἀχτίδα, ζητῶ διὰ τὰς θλίψεις μου παρηγοριά κ' ἐλπίδα... μὰ ὀλ' ἀπὸ τὸν τόπο μου... ὅλα ἐδῶ 'ναί ξένα, χωρὶς ἀστέρινα οὐρανός, σπηλιὰ χωρὶς ποιμένα! θάλασσα χωρὶς φρύγανα... ἡλιος χωρὶς ἀχτίδες χωρὶς κανδύλ' εἰκόνημα, καρδίᾳ χωρὶς ἐλπίδες!! εἰν' ἀνοιξὴ χωρὶς δροσιά, χωρὶς πουλι κανένα δάκρυα: μαῦρα θλιθερὰ 'εἰς τὸ πέλαγος ῥιγμένα! 'εἰς τὸ κοιμητῆρι μοναχὰ τὴ συντροφιά γυρεύω, Ἐκεῖ... ἡγάπων τὸν Θεόν, ἐδῶ... νεκρούς λατρεύω! Ναί!! με αὐτοὺς θά μεταβῶ ἐκεῖ 'ψηλὰ νά ζήσω, καί σὰν κανδύλι θλιθερὸ 'εἰς τὸ ἔρεθος θά θύσω, Ἐάν εἰς τῆς πατρίδος μου δὲν ἔλθω τὴν ἀγάλλη νά με θωπεύῃ ἡ αὐγὴ με χίλια μύρια κάλλη!!

Ἐν Μεγάλῳ Κεσερλῇ τῆς Θεσσαλίας τῇ 29ῃ Αὐγούστου.

Μαρίκα Πίπιζα.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΚΘΕΤΡΙΑΙ

Ὡς καί ἄλλοτε ἐγράφομεν τὸ γυναικεῖον τμήμα τῆς ἐκθέσεως προμηνύεται ἐκτάκτως λαμπρόν. Αἱ περὶ τοῦτου πεποιηθεῖς ἡμῶν πιστοποιοῦνται ὁσμέραι διὰ τῆς προσθήκης νέων καλλιτεχνημάτων τῶν κυριῶν καί δεσποινίδων. Τὴν ἐβδομάδα ταύτην προσετέθησαν, πλὴν ἄλλων, ἀξιόλογα καλλιτεχνικά ἔργα ὑπὸ μὲν τῆς κ. Φέρμπου, τὸ γένος Σαριπόλου, γνωστῆς ἐπὶ φυσικαῖς καί ἐπικτήτοις ἀρεταῖς κυρίας, ὠραιότητας καί πιστοτάτη ἀντιγραφῇ τοῦ Μυρίλου καί δύο λαμ-

πραί προσωπογραφίαι, ἄς μετὰ τόσῃς τέχνης γράφει ἡ ἕξις καὶ γνωστὴ τῆς πόλεως ἡμῶν, ἔρασιτέχνις δέσποινα.

Καὶ ἕτερον ἐπίσης καλλιτεχνικὸν Ἑλληνικώτατον ἔργον ἐξετέθη ὑπὸ τῆς δεκατετραετιδὸς δεσποινίδος Μαριάνθης Βαλσάμου. Ἐπὶ μεταξὺ τοῦ ὕψους πεποικιλμένου δι' ὠραίων καὶ εὐστοχωτάτων χρωματισμῶν ἀπεικονίζεται ὠραιοτάτη εἰκὼν τοῦ ὀπλαρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Γεωργίου Καραϊσκάκη, παριστάνουσα αὐτὸν ἐπιπνον ἐπὶ ὠραίου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἵππου καὶ φέροντα ἐν ἀρειμνίῳ καὶ ἀγερώχῳ στάσει πλουσιωτάτην Ἑλληνικὴν χρυσοποίκιλτον περιβολὴν. Τόσον δὲ ἐντελὲς εἶναι τὸ ἀπάνθισμα τῶν χρωματισμῶν καὶ τόσην ἐπιτηδειότητα ἀνέπτυξαν αἱ ἀβραὶ καὶ λεπτοφυεῖς χεῖρες τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος περὶ τὴν συρραφήν αὐτῶν, ὥστε δυσκολώτατα δύναται τις νὰ κατανοήσῃ ἂν ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ εἰκόνα ἐπεξεργασμένην διὰ χρωστήρος ἢ διὰ βελόνης.

Τὸ κομψοτέχνημα δὲ ἐκεῖνο, δι' ὃ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν ἐν τῷ προσεχῇ ἡμῶν φύλλῳ καὶ ὅπερ ἐστάλη ἀπὸ δύο μικρᾶς μικρᾶς δεσποινίδας ἀπὸ μακρᾶν, πολὺ μακρᾶν, θέλει προκαλέσει τὸν θαυμασμὸν πασῶν καὶ πάντων.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ENTOMΩΝ ΣΥΜΠΛΗΘΗ ENTOMA

Κλίνων τις ἐπὶ τῆς ὄχθης λίμνης, παρίσταται εἰς τὴν εὐφυᾶ ἔργασίαν τοῦ συμπαθητικωτέρου τῶν ἐντόμων, τοῦ μεγαλοπρεποῦς κανθάρου, οὗτινος τὸ πρασινωπὸν καὶ λαμπρὸν χρῶμα ἔχει ἀποχρώσεις ὠραίων μεταλλικῶν ἀντανακλάσεων. Οἱ ὀπίσθιοι ποδες του εἰσὶν ὠπλισμένοι μὲ ἰσχυρὸν καὶ περιέργον περηνιστήρα, τὸ στήθος του φέρει λόγχην, οὕτω δὲ θὰ ἐξελάβανέ τις αὐτὸν ὡς ἔντομον πολεμικόν, ἐν ᾧ εἶναι σοφός. Ὑπὸ τὴν πολεμικὴν ταύτην ὄψιν κρύπτονται τὰ εἰρηνικώτερα καὶ γλυκύτερα ἦθη, ἃ δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Ἡ βιομηχανία του εἶναι ἐκ τῶν πολλοῦ λόγου ἀξίῳ. Τὸ ἔντομον τοῦτο εἶναι τὸ Ὑδροφίλον.

Ὁ λαμπρὸς οὗτος ἀρχιτέκτων κατασκευάζει κομψὸν περικάλυμμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ θῆλυ τοποθετεῖ πεντήκοντα μικροσκοπικὰ ὠά, μὲ λεπτὰ χρώματα.

Ὁ εὐφυὴς οὗτος κἀνθάρος ἵνα καταστήσῃ τὴν μεταξίνην ταύτην φωλεὰν ἀδιάδροχον, τὴν ἐπιχρίει διὰ γλοιώδους ὕγρου καὶ τὴν περικλείει διὰ τῆς μεγαλειτέρας μερίμνης. Ἄλλὰ τὸ περικάλυμμα τοῦτο, ἢ φωλεὰ καὶ ἢ κοιτὶς αὕτη, θὰ εἶναι ἐστερημένη ἀέρος, περὶ οὗ βεβαίως ἐπρονόησε καὶ τὸ Ὑδροφίλον. Παρευθὺς συμπληροῖ τὴν ἔργασίαν του καὶ ἀναβιβάζει τὸ περικάλυμμά του διὰ μακρᾶς καὶ κωνικῆς ἀκίδος, ἧτις ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀέρα, ὅπως εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς ταύτης καὶ ἐάν, ὡς λέγουσι, τὸ πνεῦμα εἶναι καὶ ταχεῖα ἔμπνευσις, τὸ Ὑδροφίλον ἀξίζει τοῦ ὑπερτάτου τούτου ἐπαινοῦ, διότι ἐκτελεῖ τὸ ἀριστούργημα τοῦτο εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὥρων...

Ἴδου ἤδη τὸ νεροκούνουπον, ἀράχνη τῶν ὑδάτων, ἐλαφρὸν καὶ λεπτόν, ἔχων ὑψηλοὺς πόδας, λεπτοτέρους νήματος. Μετ' ἐκπληττούσης χάριτος τὸ μελαγχολικόν τοῦτο ἐν-

τομον πηγαίνει, ἔρχεται, τρέχει, ὑφύεται καὶ σκιρτᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λιμνῶν, χωρὶς οὔτε σταγῶν ὕδατος νὰ ἀναπηδήσῃ ἐπὶ τοῦ φανταστικοῦ ποδὸς τοῦ ἄνευ ἀντιπάλου «παγοδρόμου» (patineur) τούτου.

Βλέπετε, κατόπιν, τοὺς μικροὺς τούτους μεταλλίνους καὶ ζῶντας, μικροτέρους σπόρου μήλου, οἷτινες τρέχουσι, τρέχουσι καὶ πάλιν τρέχουσι, χαράττοντες μεγάλους κύκλους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης; Αἱ ἀργύραὶ αὗται κηλίδες εἶναι μικροὶ κἀνθάροι.

Αἱ στροφάδες. Οἱ μικροὶ οὗτοι χορευταὶ τῶν ὑδάτων, ἔθελγον, ὡς λέγουσι, διὰ τῶν θαυμασίων ἐξελιγμῶν των. τὸν μέγαν σκεπτικὸν φιλόσοφον Ἰωάννην-Ἰάκωβον Ρουσσώ. Καθήμενος οὗτος ἐπὶ τῶν ὄχθων λίμνης τινος, ἠρέσκετο νὰ ἀκολουθῇ διὰ βελγομένου βλέμματος τὰ χαριέντα ταῦτα ἔντομα, διαγράφοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων μεγάλους κύκλους, τεμνομένους ὡπ' ἀλλήλων μετὰ μαθηματικῆς κανονικότητος, χαράττοντα τὰ ἰδιότροπα ἀραβουργήματά των, τοὺς παραδόξους ἔλιγμούς των, στροβιλιζόντα, παγοδρομοῦντα, σκιρτῶντα καὶ ἀκολουθοῦντα διὰ θαυμασίων ἐλιγμῶν τὸν ἐντὸς τοῦ ὕδατος δρόμον μετ' ἐμποδίων (steeple-chease).

Ἐκ τοῦ βραχέος τούτου ταξιδίου, διὰ τοῦ κόσμου τῶν ἐντόμων θὰ τηρήσωμεν, προσφιλεῖς ἀναγνώστριαί, τὴν γλυκεῖαν ἐντύπωσιν τῶν θελκτικῶν τούτων πλασμάτων, τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν συγκομιδῶν μας, τῶν φερόντων εὐτυχίαν εἰς τὰς ἐπαύλεις καὶ τὰς καλύδας, τῶν ἀγροτικῶν μουσικῶν, τῶν τετίγων τῶν λειμώνων, τῶν γρύλλων τῶν καλυθῶν, τῶν ἀπειραριθμῶν ἐντόμων, ἀράχτων καὶ ἄνευ ὀνόματος, τῶν ὁποίων ὁ ὑπόκοφος καὶ ἐλαφρὸς βόμβος φαίνεται ὡς μυστηριώδης διάλογος τῶν αὐλάκων καὶ τῶν δασῶν, ὡς μεγάλη κραυγὴ τῆς φύσεως χαμηλοφώνως ὀμιλοῦσα ἐν τῷ ἀπέριφῳ εἰς τὸ οὐς τῶν ἀνθρώπων!

(Fulbert-Dumonteil) (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Τούλα Κόκκαλη**

ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Διάσημος Ἑλληνας ἀοιδός. Ὀλίγα βεβαίως καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμοῦνται αἱ Ἑλληνίδες ἀοιδοί, ἀλλὰ καὶ αὗται ὡσεὶ ἡ θεία τέχνη ἦν ὄνειδος, κρύπτονται ὑπὸ ξένα ψευδώνυμα, ἀποστεροῦσαι οὕτω τὴν ἐν τοῖς σπαργάνοις Ἑλληνικὴν καλλιτεχνίαν τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἀπαριθμῇ καὶ ἐξοχότητος ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῖς. Οὕτως ἀναγινώσκωμεν εἰς Εὐρωπαϊκᾶς Ἐφημερίδας ὅτι διάσημος ἐκ Κ/πόλεως Ἑλληνας ὑψίφωνος, μαθήτρια τοῦ ἐξόχου μουσικοδιδασκάλου Σ. Ρυγκόνη, προκαλέσασα τὸν ἐνθουσιώδη θαυμασμὸν τῶν ἀκουσάντων αὐτὴν καὶ συγκαταριθμουμένη μετὰ τῶν συγχρόνων ἐξοχότητων κρύπτεται ὑπὸ τὸ Γαλλικὸν ψευδώνυμον Μαρία δὲ Μορέλ.

Ἑλληνας μεταβαίνουσα εἰς Ἑλβετίαν χάριν παιδαγωγικῶν σπουδῶν. Ἡ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διάφορα παρεναγωγεῖα ἐν

τῷ ἐξωτερικῷ εὐδοκίμως διευθύνασα κυρία Λικατερίνα Κοντιδου ἀνεχώρησεν εἰς Γενεύην τῆς Ἑλβετίας, ὅπως ἐπιδόθῃ εἰς ἀνωτέρας σπουδὰς καὶ ἰδίᾳ εἰς πλουτισμὸν καὶ ἐπέκτασιν τῶν παιδαγωγικῶν γνώσεων αὐτῆς. Εὐχόμεθα τῇ ἀξιοτιμῷ παιδαγωγῷ καλὰς προόδους καὶ ἐπιτυχῆ τελειοποίησιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ φύλου ἡμῶν, ἐξ οὗ πολλὰ καὶ μετὰ προσδοκᾷ ἡ πατρίς.

Νέον ὑφαντουργεῖον ἐν Ἀταλάντῃ. Ὁ ἐνταῦθα Σύλλογος τῶν Κυριῶν σκοπεῖ, ὡς λέγεται, νὰ ἰδρῶσῃ ἐν Ἀταλάντῃ νέον μικρὸν ἐργοστάσιον ὑφαντουργίας, ἐν ᾧ νὰ κατασκευάζωνται τάπητες — εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἐπεξεργασίαν τῶν ὁποίων τόσον ἐπιτηδεύονται αἱ τῆς Ἀταλάντης γυναικες — πρὸς δὲ καὶ ἄλλα ὑφαντουργίας εἶδη, ἅτινα θὰ πωλῶνται εἰς Ἀθῆνας ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ ἐκχωρηθησομένῃ αἰθούσῃ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ἐκθέσεως πρὸς διαρκῆ ἐκθεσὶν καὶ πώλησιν τῶν εἰδῶν τῆς ἐγγωρίου βιομηχανίας τῆς τόσον, ἐπ' ἰσχάτων, πολυτίμου καταστάσεως καὶ ἐν ταῖς Εὐρωπαϊκαῖς ἔτι ἀγοραῖς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Γυναῖκες δικηγόροι. — Μέχρι τοῦδε αἱ γυναῖκες, ἐν Εὐρώπῃ τοῦλάχιστον, ἐπεδίδοντο ἰδίᾳ εἰς ἐκμάθησιν τῆς ἱατρικῆς καὶ φιλολογίας, ἀπὸ τινος ὁμοῦ χρόνου ἢ νομικῆ φαίνεται προσηλυτήσασα πολλὰς τούτων. Κατ' αὐτὰς ἡ δεσποινὴ Ἰωάννα Σχωβὲν ὑπέστη τὰς διδακτορικὰς αὐτῆς ἐξετάσεις ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ, ἔτυχε δὲ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων τοῦ βαθμοῦ «Ἄριστα».

Ἐν Βελγίῳ δὲ ἡ δεσποινὴ Ποπελὲν νεαρὰ διδάκτωρ τῆς νομικῆς, ἀπεφάσισε νὰ προσέλθῃ κατὰ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐνώπιον τοῦ ὀρκωτοῦ δικαστηρίου, ὅπως ὀρκισθῇ τὸν ἐπιστημονικὸν ὄρκον πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός της.

Ἐάν τὸ δικαστήριον ἀποποιήσῃ αὐτὴ τὸ δικαίωμα τοῦτο,

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Ὁ Δαρτουὰ ἐπανελέεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ γρχία νοσοκόμος προσέφερεν αὐτῷ ἐν κοιλίῳ πτύσσας, μετ' ὃ καὶ περίλυπος ἵστατο παρὰ τὸν Ἀρμάνδον ἀτενίζουσα μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους τὸν ἀγωνιῶντα. Ἐὰν ἀπέθνησκε τώρα, διενόειτο ὁ Ἀρμάνδος, ἤθελον βεβαίως κατορθῶσαι νὰ ἐρευνήσω ἀνὰ τὰς συρτοθήκας του καὶ εὐρω τὸ κατραμένον ἐκεῖνο κιθώτιον, ἐν ᾧ εὐρίσκοντα τὰ χρήματα καὶ ἡ καταδικὴ μου. Δυστυχῶς δι' αὐτὸν ὁ Πέτρος ἀνέφερε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ἀρμάνδος ἀπεπειράθη νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀλλ' ἡ νοσοκόμος ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν λέγουσα. Ὑπάχετε, Κύριε, ὁ ἱατρὸς διατάττει νὰ μὴ κορυζώμεν τὸν ἀσθενῆ. Ὁ Ἀρμάνδος ἀπεσύρθη, ἀφοῦ ἔλαβε παρὰ τῆς νοσοκόμου τὴν υπόσχασιν ὅτι ἐν περιπτώσει χειροτερεύσεως τοῦ ἀσθενοῦς ἤθελε παράτα εἰδοποιηθῆ. Εἶμαι ὁ μόνος φίλος καὶ συγγενὴς του ἔλεγε μὲ τόνον φωνῆς περιπαθῆ, ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ σπύζω τελευταίως τὴν χεῖρά του.

Ὁ Πέτρος ἔπασχε φρικωδῶς. Πρὸς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ὀδύνας, ἐπεπροστίθετο καὶ αἱ τύψεις τῆς ἐξεγειρομένης συ-

διάσημότητος τῶν Βρυξελλῶν δικηγόρος ἀπεφάσισε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς νεαρᾶς συναδέλφου του, προετοιμάσας ἤδη ὑπόμνημα, ἐν ᾧ σαφῶς ἀποδεικνύει ὅτι οὐδὲν ἄρθρον τοῦ Βελγικοῦ νόμου ἀποποιεῖται ταῖς Κυρίαῖς τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα.

Τὸ μελανοφόρον δένδρον. — Μέχρι τοῦδε ἐγνωρίζομεν τὸ δένδρον στέατος (ἀλειμματοκηρίου), δένδρον βουτύρου, δένδρον γάλακτος, δένδρον σάπινος, δένδρον βροχῆς, δένδρον προμηθύνον καλὸν ἢ κακὸν καιρὸν, ἠγνοοῦμεν ὁμοῦ τὸ μελανοφόρον δένδρον, ἰθαγενὲς τῆς Νέας Γρενάδης καὶ καλούμενον ὑπὸ τῶν βοτανικῶν κοριάρα τουμιφόλια. Τὸ σῶμα του, τὸ αἷμα του, ὁ χυμὸς του εἶναι φυσικωτάτη μελάνη, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην οὐδεμίαν τεχνητῆς σκευασίας. Οἱ ἰθαγενεῖς ὀνομάζουσι τὸ παράδοξον τοῦτο δένδρον γακρί, ἢ ἐξ αὐτοῦ δὲ μελάνη πλεονεκτεῖ τῆς κατασκευαστῆς, καθ' ὅσον δὲν ὄξυδεῖ τὰς μεταλλικὰς γραφίδας, καὶ οὐδεμίαν χημικὴν σκευασίαν δύναται νὰ ἀλλοιώσῃ αὐτό. Ὅταν γράφῃ τις ἢ μελάνη αὕτη φαίνεται ὑπέρυθρος μετὰ παρέλευσιν δὲ στιγμῶν τινῶν μεταβάλλεται εἰς ὠραϊότατον μέλαν χρῶμα. Ἀπόπειρα ἐγκληματούσεως τοῦ φυτοῦ τούτου ἐν Εὐρώπῃ γενήσεται ὑπὸ τῆς βοτανικῆς ἐταιρίας τῶν Παρισίων.

Δεκαεὶς ἀναβάτις τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. — Πολλοὶ βεβαίως αἱ μέχρι τοῦδε ἀνελοῦσαι τὸ ὑψηλότεον ὄρος τῶν Ἀλπεων Ἀγγλίδες, οὐδεμία ὁμοῦ ἀπετόλμησεν ἀπὸ τῆς δωδεκαετιδὸς αὐτῆς ἡλικίας τὴν ἐπίπονον αὐτὴν ἐκδρομὴν. Ἡ Μίς Φλ. Μορσε δωδεκαεὶς εἶναι ἡ νεώτερα πάντων τῶν μέχρι τοῦδε ἀνεληθόντων τῶν Λευκῶν Ὄρων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἡ τολμηρὰ καὶ βίβοκίνδυνος νεαρὰ Ἀγγλὶς ἤρατο ἀληθῆ θρίαμβον, αἰσίως ἀφίχθεῖσα εἰς τὴν ἀνωτάτην τῶν Ἀλπεων κορυφήν. Πρὸ αὐτῆς οἱ νεώτεροι ἀνεληθόντες τὸ ὄρος τοῦτο ἦσαν

νειδήσεως σκιαὶ δὲ τῶν θυμάτων του καὶ ἰδίᾳ ἡ τῆς ἀτυχοῦς κ. Βερινὲ ἐπλανῶντο περὶ τὴν κλίνην του. Ὅπτασαι φρικῶδεις, αἱματηραὶ ἠῤζανον τὸν πυρετὸν τοῦ κακούργου, ἐκ τοῦ ἀφρίζοντος τοῦ ὁποίου στόματος ἐξήρχοντο δυσδιάκριτο αἰ λέξεις «ἔλεος! ἡμαρτον!»

Ὁ ἔνοχος, ὁ φοβερὸς κακούργος ἐκεῖτο ἀσθενῆς, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ πάντων καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην παρηγορίας, ἐλπίδος, προστασίας ἀνωτέρας. Διὰ πρώτην ἐπὶ ζωῆς του φορὰν ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ παρουσιάσθη αὐτῷ. Τίς οἶδε! ἴσως ὁ Θεὸς αὐτός, περὶ οὗ τόσος ὑπὸ τῶν ἱερῶν γίνεται λόγος, διενόειτο φρικιῶν ὁ κακούργος ὑπάρχει.

Τὰς σκέψεις του διέκοψεν ὁ ἱατρὸς, ὅστις ἐφρίξεν ἰδῶν τὸν πάσχοντα εἰς τοιαύτην θέσιν. Τίς ἦλθεν ἐδῶ, ἠρώτησε μετ' ὀργῆς τὴν νοσοκόμον.

Μὴ τὴν ἐπιπλήττητε, ἱατρέ. Φίλος μου τις, ὃν ἐπρεπεν ἀφεύκτως νὰ ἰδῶ... Ἱατρέ, εἰπέτε μοι παρακαλῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἀλήθειαν! εἶπεν ὁ ἱατρὸς... ἡ θέσις σας εἶνε κρίσιμος.

Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κακούργος κλείων τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἱατρὸς διέταξε νέον φάρμακον καὶ ἀπεσύρθη. Ἐξελθὼν τοῦ δωματίου εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς τὴν νοσοκόμον: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ψυχοραγεῖ μὴν ἀφήσῃτε κανένα νὰ τὸν πλησιάσῃ, πλὴν τοῦ πνευματικοῦ, ἐάν μόνος του τὸ θελήσῃ.

Ἡ νοσοκόμος ἐπανῆλθε καὶ ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν προσκεφάλαιόν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ψυχοραγοῦντος ἀνεψήφισαν ὑπερμέτρως. Ὑστᾶτην δὲ καταβαλὼν προσπάθειαν ἐψιθύρισεν: ἰερεῖα, ἰερεῖα, ἀμέσως.

ό κ. Έρρίκος δέ Σπούρ δεκατετραετής και αϊ δεσποινίδες Δυβάλ δεκατετραετίας και Λευκή Κουενέσων δεκαεξαετίας.

ΒΙΒΛΙΑ

Η Κόρη τῶν ἀλιείων.— Έξεδόθη ἐν μεταφράσει τὸ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω τίτλῳ ἠθικώτατον διήγημα τῆς κ Βαλεντίνης Βαλτέρ. Ἡ μεταφραστὴς δεσποινίς Ἄννα Νάνου κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ μετάφρασις αὐτῆς ἦ οὐ μόνον πιστὴ, ἀλλὰ καὶ ἐν γλώσσῃ ἀπλῇ καὶ εὐλήπτῳ διὰ πᾶσαν ἡλικίαν. Τὸ τερπνότερον τοῦτο καὶ ἠθικώτατον διήγημα συνιστῶμεν θερμῶς πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίδας ἡμῶν, ὡς δυνάμενον νὰ κοσμήσῃ κατὰλλήλως οἰκογενειακὴν ἢ καὶ παιδικὴν βιβλιοθήκην.

Καὶ εἰς Παρθεναγωγεῖα τὸ διηγηματίον τοῦτο ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀναγνωστικὸν βιβλίον, συνενόνον ἄλλως μετὰ τοῦ τερπνοῦ καὶ τὸ διδακτικὸν καὶ ὠφέλιμον. Τιμὴ αὐτοῦ ὠρίσθη μία δρ. καὶ 25 λ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ι. Σ. Τ. Λευκίμηνη Κευρκόρας Οὐ μόνον ὑπάρχουσι καὶ ὑπῆρξαν μαθηματικαὶ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτῶν πολλὰ κατ' ἐπανόλησιν ἐγράφαιμεν. Σήμερον καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ Πανεπιστημίου εἶνε κυρία Ρωσσίς, ἣς τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ἐν τινι φύλλῳ π. 3. Ἡ Μαρία Ἄγνέζη ὡς ἐγράψαμεν ἐγένετο καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐν τῷ γηραιῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας, ἣ δὲ κ. Αἰμιλία Βρετέιλ ἀνέπτυξεν ἐν ὠραιστάτῳ συγγραμμάτι τὰς θεωρίας τοῦ Νεῦτονος, ἣ Ἄγνῃ δὲ Μιλᾶν ὑπῆρξε διάσημος ἀλγεβρήτρια, ἣ κίμησσα Μαλατέστα καταστάσεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς μοίρας ἐν ἣ ὁ Descartes καὶ ὁ Filanghieri καὶ πλείστα ἄλλα ἃς ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀναφέρωμεν. Αἱ σύγχρονοι Ρωσσίδες διαπρέπουσι τοσοῦτον εἰς τὰ μαθηματικά, ὅσον ὀλίγοι ἀνδρες ἐκ τῶν ἡμετέρων. Εἶδομεν δεκαεπταετίδας μολὶς κόρας νὰ λύωσιν ἐκ τοῦ προχείρου προβλήματα ἀλγεβρας, δι' ἃ οἱ καλλίτεροι μαθηματικοὶ μᾶς θὰ εἶχον ἀνάγκην ποιᾶς τινος προετοιμασίας. Διὰ τὴν παιδαγωγικὴν βιβλιοθήκην ἀποταθῆτε πρὸς τὸν ἴδιον.— Κον Μ. Γ. Βραῖλα. Φύλλον ἀπεστάλη ἀναμένονεν συνδρομὴν.— Κον Ι. Ι. Ρουχτσούσιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη συμμορφωθῶμεν ὁδηγίαις σας. Γράφομεν.— Κον Ε. Β. Στ. Τριπολίη. Κατάλογος συνδρομητῶν ἐλήφθη σόματα καὶ ἀποδείξεις ἀποστέλλονται μυστῆρ ἐυχαριστίας δι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν καὶ εὐγενεῖς φροντίδας. Ἡμερολόγιον δοθήσεται ἐπίσης.— Κον Ε. Π. Chebrehit. Ἐλήφθη δημοσιεύεται. Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ἐμμ. Ὁρφανίδης φαρμακοποιός. Μὲ σάπωνα, χλιαρὸν ὕδωρ, ἐν ᾧ διαλύετε ὀλίγον βόρακα

Τρέχω, εἶπεν ἡ νοσοκόμος, ἐγειρομένη μετὰ σπουδῆς. Ἐσπευσεν εἰς τὸν πλησιέστερον ναὸν, ἔνθα ἐζήτησε τὸν ἱερέα. Δότε μοι τὴν διεύθυνσίν σας εἶπεν ὁ σκευοφύλαξ καὶ ὁ πνευματικὸς ἔσται πρὸ ὑμῖν ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου.

Ἡ νοσοκόμος ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πύργου καὶ ἀπῆλθε σπεύδουσα. Πρὶν ἢ ἀνέλθῃ σχεδόν, ὁ πνευματικὸς ἔσυρε τὸν κώδωνα.

Ὁ ἱερεὺς, ὁ πνευματικὸς ὁ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κακούργου εὐλαβῶς ἰστάμενος, οὐδεὶς ἄλλος ἦν ἢ ὁ Ἀββᾶς Βερνιέ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γιλδέρτου.

Ἡ προῖξ τῆς Λουίζέττας

Ὁ Ἀρμάνδος ἐπιπτεν ἀπὸ ἀτυχίας εἰς ἀτυχίαν. Ἐπιτρέψας εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔλαβε διαταγὴν παρὰ τοῦ προϊσταμένου του νὰ ἐτοιμασθῇ, ἵνα ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς κόμην ἀπέχουσαν τῶν Παρισίων ὑπὲρ τὰς εἴκοσι λεύγας. Ὁ Ἀρμάνδος συγκινημένος καὶ τεταραγμένος ἐκ τῶν παρὰ τῷ Δαρτουᾶ διατρεχάντων δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπινοήσῃ εὐλογοφανῆ πρόφασιν ἀποποικίσεως. Ἐδέησεν ὅθεν νὰ ὑποκύβῃ καὶ ἀπομακρυνθῇ τῶν Παρισίων ἐν στιγμῇ καθ' ἣν ἐν τῷ οἴκῳ Δαρτουᾶ ἀπεφασίζετο ἡ τύχη του. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔδιδε τὰς τελευταίας ὁδηγίας του πρὸς τὴν θυρωρὸν του περὶ ἀμέσου τηλεγραφικῆς εἰδοποίησεως ἐπὶ ἐνδεχομένῳ τοῦ φίλου του θανάτῳ. Ἡ Λουίζέττα ἐπαρουσιάσθη παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐνώπιόν του.

Αὐτὴ μᾶς ἔλειπεν ἀκόμη, ἐπιθύρσειεν ὁ Ἀρμάνδος συσφίγγων τοὺς ὀδόντας.

καὶ μαλακὴν φύκτραν. Πλύνετε πρὸ τῆς χρήσεως δι' ὕδατος χλιαροῦ, ἐν ᾧ διαλύετε ἀνάλογον δόσιν στίψεως. Ἄλλοτε ὄχι τόσας ἐρωτήσεις συγχρόνως.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Παγωτὸν κατ' οἶκον — Ὁ χειμὼν πλησιάζει καὶ τὰ ζαχαροπλαστεία παύουσι κατασκευάζοντα παγωτὰ. Ἐν τούτοις κατὰ τὰς φθινοπωρινὰς ἐσπερίδας, τὸ παγωτὸν εἶνε ἐπιθυμητὸν ὡς καὶ τὸ θέρος. Ἄνευ μηχανῆς εἰδικῆς καὶ μετὰ τὸ τρίτον τῆς συνήθους δαπάνης τοῦ ἐργαζομένου παγωτοῦ κατασκευάζετε κατ' οἶκον ὡς ἑξῆς. Προμηθεύεσθε ξυλίνον κάδον, ἢ μαστέλον, ἢ μικρὰν σκάφην καὶ ἀγγεῖον ἐκ λευκοσιδήρου ἢ χαλκοῦ, κλειόμενον ὀρμητικῶς. Ὁ μεγαλύτερος βαθμὸς ψύξεως παράγεται ἐκ τῆς ἀναμίξεως 1/2 κοιλ. ἄλατος μετὰ 1 1/2 κοιλ. πάγου. Πρὸς κατασκευὴν παγωτοῦ διὰ 12 ἀνθρώπων προμηθεύεσθε 1 1/2 κοιλ. ἄλατος καὶ 4 1/2 κοιλ. πάγου, ὃν κόπτετε εἰς μικρότατα τεμάχια καὶ ἀναμιγνύετε μετὰ τοῦ ἄλατος ἐντὸς τοῦ ξυλίνου κάδου.

Ἐτοιμάσετε ἰδιαίτερος, τὸ ἑξῆς μίγμα. Βράζετε ἐντὸς μιᾶς λύτρας ὕδατος 1/2 κοιλ. ζαχαρέως, ἣν ἐξαφρίζετε καὶ καθαρίζετε καλῶς. Ἐν αὐτῇ προσθέτετε τὸν φλοιὸν ἐνὸς πορτοκαλλίου, μεθ' ὃ ἀφαιρέσετε τῆς πυρᾶς καὶ ἀφήνετε νὰ ψυχρανθῇ. Ἐν τῷ μίγματι τούτῳ ἀποσταλάζετε τὸ ὀξὺ δύο λεμονίων καὶ ἕξ πορτοκαλλίων, μεθ' ὃ καὶ πληρούμενον τὸ ἀγγεῖον σας κλείετε ἀνωθεν ὀρμητικῶς καὶ βυθίζετε μέχρι στεφάνης ἐντὸς τοῦ ἐμπεριέχοντος τὸν πάγον καὶ ἄλας κάδου. Ἀφοῦ μείνῃ οὕτω ἐπὶ 1 1/4 ὥρας, ἀνοίγετε καὶ διὰ ξυλίνου μαχαιριδίου, ἕξ ἐκείνου ὅπου χωρίζουσι τοὺς ἰχθῦς, ξεκολάτε τὸν σχηματισθέντα ἡδὴ πάγον ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τειρωμάτων τοῦ ἀγγείου, μεθ' ὃ ἀναμιγνύετε καλῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ὄργάνου ἐπὶ τινὰ λεπτά. Καλύπτετε καὶ πάλιν, συγκολλάτε τὸ κάλυμμα διὰ κηροῦ, ἵνα μὴ εἰσδύσῃ οὕτε σταγὼν τοῦ ἐν τῷ κάδῳ μίγματος καὶ ἀφήνετε ἐν τῷ κάδῳ ἐπὶ δύο ὥρας ἢ καὶ πλέον ἐὰν ἡ δόσις εἶνε μεγάλη. Τότε ἀποσφραγίζετε καὶ σερβίρετε.

Une institutrice Française enseignant aussi l'allemand et l'anglais desire trouver desleçons, ou un engagement dans une famille pendant une partie de la journée. S'adresser au bureau du «Journal des Dames».

Madame Dupont ; Lauréat de l'Académie de Musique de Genève professeur de piano et chant. Rue Pindarou N° 32. Vis-à-vis du Ministère de la Marine.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ παλαιὸς διδάσκων τὴν Ἀγγλικὴν, Ἱταλικὴν καὶ Γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Βλέπων αὐτὴν δὲν ἡδυνήθη νὰ συγγραπῆσθαι μορφοσμὸν δυσχερεσκείας, φοβούμενος ὁμῶς καὶ τὸν ὀρμητικὸν χαρακτῆρα τῆς προσέθηκε. Ἀκριβῶς ἠρχόμην πρὸς σέ.

Ἴνα γευματίσης μαζί μου ; Ὅχι, ἀλλ' ἵνα σοὶ ἀναγγείλω, ὅτι ἀναχωρῶ δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Πῶς! εἶπεν ἐκείνη πηγαίνεις ἴσως νὰ παραλάβῃς τὴν κληρονομίαν σου. Ὅλαι λοιπὸν αἱ εὐτυχίαι ἔρχονται μαζί.

Ἐπατάσαι δὲν πρόκειται περὶ κληρονομίας, ἀλλ' ἀπλούστατα συνοδεῦω τὸν προϊστάμενόν μου ἀναχωροῦντα τὴν 7ην καὶ ἡμίσειαν.

Πόσον λυποῦμαι καὶ ἰδίᾳ σήμερον ὅτε εἶχον νὰ σοὶ ἀναγγείλω τόσον εὐχαρίστους εἰδήσεις. Ἄλλ' ἀδιάφορον! ἔχομεν καιρὸν. Σὲ συνοδεῦω εἰς τὸν σταθμὸν, προγευματίζομεν μαζί καὶ σοὶ μεταδίδω εἰδήσεις, αἵτινες θὰ σε ἐκπλήξωσι.

Καλῶς, εἶπε δυσθύμως ὁ νέος καὶ καλέσας ἠνίοχον ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ διηυθύνθη μετὰ τῆς Λουίζέττης εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν.

Μάντευσον, ἐὰν δύνασαι, εἶπεν ἐκείνη, τί ἔχω νὰ σοὶ ἀναγγείλω. Εἶνε τόσῳ εὐχάριστον. Δυνάμεθα νὰ νυμφευθῶμεν ἀμέσως σήμερον.

Ἄ μπά! εἶπεν, ἐκείνος εἰρωνικῶς. Ἡ πτωχία καὶ ἡ ἐνδεῖα ἐν συνεταιρισμῷ. Εἰζεύρεις, ὅτι ἐνόςῳ δὲν ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου... ἐνόςῳ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ προσφέρω βίον ἀνετώτερον...

(Ἀκολουθεῖ).